

ZAKÁZANÁ LÁSKA. ODVEKÁ VOJNA.
A TAJOMSTVO, KTORÉ VŠETKO ZMENÍ.

POSLEDNÝ
NAMSAARA
KRISTEN CICCARELLI

COO
BOO

Posledný Namsara

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristen Ciccarelli
Posledný Namsara – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÝ
NAMSARA

POSLEDNÝ NAMSARA

KRISTEN CICCARELLI

Z angličtiny preložila
Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem Joeovi:
priateľovi, láske, rytierovi mojich snov.*

Prvá kapitola

Asha vylákala draka príbehom.

Bol to prastarý príbeh, starší ako hory za jej chrbtom, a Asha ho musela vydolovať až z hĺbky pamäti, kde nečinne drial.

Nerobila to rada. Rozprávať podobné príbehy bolo zakázané, nebezpečné, dokonca smrteľné. Toho draka však prenasledovala kamenistou nížinou už desať dní a jej loviacim otrokom medzitým došli zásoby jedla. Stála pred voľbou: vrátiť sa späť do mesta bez draka alebo porušiť otcov zákaz rozprávať dávne legendy.

Asha sa však doteraz nikdy nevrátila z lovu bez koristi a nemienila na tom nič meniť. Veď bola Iskari a musela naplniť svoj podiel.

A tak drakovi porozprávala príbeh.

Potajomky.

Jej lovci sa domnievali, že si len brúsi sekeru.

Drak vykĺzol z červenožlatého prachu nečujne a zradne, ako sa na takú zákernú príšeru patrilo. Ligotajúci sa piesok mu stiekol po tele ako voda a odhalil nevýrazné sivé šupiny, vďaka ktorým splýval s okolitým kamenistým terénom.

Trojnásobne väčší ako kôň sa vztýčil nad Ashou a nebezpečne pritom pohadzoval vidlicovitým chvostom. Prižmúrenými jašterími očami zazeral na dievča, čo ho privolalo. Na dievčinu, čo ho preľstila príbehom.

Asha zapískala na loveckých otrokov, nech sa skryjú za štíty, a mávla na lukostrelcov. Drak strávil noc zahrabaný v studenom púštnom piesku a teraz za úsvitu sa jeho telo ešte neohrialo dosť na to, aby mohol odletieť.

Bol v pasci. A drak v pasci sa bráni veľmi divoko.

Asha ľavou rukou pevnejšie zovrela podlhovastý štít a pravou chytila vrhajúcu sekeru, čo mala zavesenú za opaskom. Okolo kolien jej šuchotala tvrdá ostrá tráva. Drak krúžil po zemi okolo Ashe a vyčkával okamih, keď si prestane dávať pozor.

To bola jeho prvá chyba. Asha si totiž nikdy neprestávala dávať pozor.

Druhej chyby sa dopustil, keď na ňu vyšľahol plameň.

Asha sa ohňa nebála od chvíle, čo jej po útoku samotného Prvodraka zostala po celej pravej polovici tela škaredá jazva. Teraz ju však od hlavy po päty chránilo ohňovzdorné brnenie vyrobené z koží všetkých drakov, čo doteraz zabila. Vypracovaná koža jej pevne priliehala k telu a spolu s oblúbenou prilbou s čiernymi rohmi, ktorá pripomínala dračiu hlavu, ju pred ohňom bezpečne ochránili.

Štít držala pred sebou, až kým pálava nepolaivila.

Drakovi napokon došiel dych. Asha odhodila štít. Mala k dobru asi sto úderov srdca, kým sa drakovi doplní kyselina v pľúcach a znovu vydýchne oheň. Dovtedy ho musí zabiť.

Vytasila sekeru. Na jej klenutom ostrí sa zatrblietali lúče vychádzajúceho slnka. Pod zjazvenými prstami cítila hladké drevo rukoväti, čo jej bezchybne zapadla do dlane.

Drak zasyčal.

Asha prižmúrila oči. *Nastal čas skoncovať s tebou.*

Kým sa drak vrhol dopredu, namierila a vrhla mu sekeru priamo do búšiaceho srdca. Ostrie sa ponorilo do mäsa a drak zreval. Zvíjal sa a metal, zatiaľ čo mu krv vytekala do piesku. Prebodával Ashu nenávisným pohľadom a škrípala zubami.

Asha zaregistrovala niekoho po svojom boku. Obzrela sa na sesternicu Safire, ktorá vrazila rukoväť špicatej halapartne do piesku. Nespúšťala pritom oči zo zmietajúceho sa a revúceho draka. Tmavé vlasy mala zastrihnuté po bradu; odhaľovali výrazné lícne kosti a modrinu na čelusti.

„Prikázala som vám zostať za štítmi,“ zavrčala Asha. „A kde máš prilbu?“

„S tou hlúposťou na hlave vôbec nič nevidím. Nechala som ju pri loveckých otrokoch.“ Safire mala na sebe lovecký oblek z vypracovanej kože, čo jej narýchlo vyrobila Asha, a ruky jej chránili Ashine ohňovzdorné rukavice. Na výrobu ďalšieho páru nezostal čas.

Zakrvavený drak sa vliekol po piesku k Iskari. Šupiny mu škrípali po kameni a sťažka sa nadychoval.

Asha sa načiahla po halapartni. Koľko času ubehlo od posledného výdychu ohňa? Stratila prehľad.

„Choď naspäť, Saf. Za štíty!“

Safire sa nepohla, len fascinovane sledovala umierajúceho draka, ktorému sa spomaľovalo srdce.

Buch-buch.

Buch... buch.

Škrípanie náhle prestalo.

Drak zdvihol hlavu a nenávisťne zreval. S posledným úderom srdca mu z hrdla vyrazil prúd ohňa.

Asha sa postavila pred sesternicu.

„K zemi!“

Ruku nekrytú rukavicou držala stále pred sebou. Oheň jej pohltil prsty aj dlaň a spálil jej pokožku. Zahryzla si do pery, aby od tej strašnej bolesti nevykríkla.

Keď oheň prestal sálať a drak sa konečne zrútil na zem mŕtvy, Asha sa obrátila. Safire kľáčala v piesku, no bola živá a zdravá. Pred plameňmi ju ochránilo sesternicino telo.

Asha rozochvene vydýchla.

Safire zdesene pozrela na sesternicinu ruku. „Si popálená!“

Asha si zložila prilbu a zdvihla dlaň k tvári. Na obhorenej koži jej naskočili pluzgiere a pulzovala v nej silná a horúca bolesť.

Zachvátila ju panika. Prešlo osem rokov, odkedy ju naposledy popálil drak.

Obzrela sa na svojich loveckých otrokov, ktorí spustili štíty. Žiadny z nich nemal brnenie, chránilo ich len železo – železné hroty šípov, halapartne a oštepky. A železné obojky na krkoch. Všetci upierali zrak na draka. Netušili, že Iskari je popálená.

Dobre. Čím menej svedkov, tým lepšie.

„Dračí oheň je jedovatý, Asha. Musíš si tú popáleninu rýchlo ošetriť.“

Asha prikývla. Lenže nemala so sebou žiadne prípravky na ošetrenie popáleniny. Nikdy predtým ich nepotrebovala.

Aspoň naoko zamierila k svojmu vaku. Safire spoza jej chrbta potichu dodala: „Myslela som, že draky už oheň nechrlia.“

Asha stuhla.

Bez príbehov ho nechrlia, pomyslela si.

Safire vstala a oprášila si kožené brnenie. Svedomito sa vyhla Ashinmu pohľadu, keď sa opýtala: „Tak prečo by s tým teraz začínali?“

Asha zrazu oľutovala, že nenechala sesternicu doma.

No keby tak urobila, Safire by dopadla horšie ako s modrinou na čelusti. Oveľa horšie.

Dva dni pred tým, ako sa Asha vydala na tento lov, objavila vo vlastnej izbe Safire zahnanú do kúta a obklúčenú. Mohla len hádať, ako sa vojaci dostali dnu bez kľúča.

Len čo Iskari vošla, spanikárili a rozutekali sa. No ako to dopadne nabudúce? Asha občas loví aj niekoľko dní a jej brat Dax je stále v buši, kde vyjednáva mier spolu s kráľovským veliteľom Jarekom. Kto by teda dozrel na sesternicu, ktorej v tele kolovala krv skralov? Asha sa preto napokon rozhodla vziať Safire so sebou. Horšie ako návrat domov bez koristi by mohlo byť zistenie, že Safire opäť leží na ošetrovni.

Safire sa Ashiným mlčaním nenechala odradiť.

„Spomínaš si, ako si kedysi chodievala na lov ráno a pred večerou si sa vrátila s úlovkom? Prečo je to teraz inak?“

Z prenikavej bolesti sálajúcej z obhorenej kože sa Ashi zakrútila hlava. Zo všetkých síl sa snažila vyčistiť si myseľ.

„Možno to bolo vtedy až príliš jednoduché,“ poznamenala. Zapískala na loveckých otrokov a naznačila im, aby sa pustili do porciovania draka. „Možno mám radšej výzvy.“

V skutočnosti sa počet drakov už roky znižoval a bolo čoraz ťažšie vracat sa k otcovi s odrezanou dračou hlavou. Práve preto sa potajomky uchyľovala k rozprávaniu starých príbehov, aby ich k sebe privábila. Dávne legendy pre ne boli ako drahokamy pre ľudí. Žiadny drak neodolal nahlas vyrozprávanému príbehu.

No príbeh nielen vábil. Dodával beštii silu.

Preto na nich tento sivý drak vyšľahol oheň.

Bolo to takto: kde sa nahlas rozprávali dávne legendy, tam sa objavili draky, a kde sa objavili draky, tam zavládla skaza, zrada a oheň. Najmä oheň. To vedela Asha lepšie ako ktokoľvek iný. Dôkaz mala priamo na tvári.

Safire sa s povzdychom vzdala.

„Choď si ošetriť tú popáleninu,“ zopakovala. Halapartňu nechala zapichnutú v piesku a zamierila k mohutnému telu,

ku ktorému sa medzitým presunuli otroci. Safire draka obišla, aby si ho prezrela. Vďaka zaprášeným sivým šupinám úplne splýval s horou. Rohy a ostne mal z nádhernej slonoviny bez jedinej pukliny či praskliny.

Keď Safire odišla, Asha sa pokúsila natiahnuť si obhorené prsty. Rukou jej však prešla taká prenikavá bolesť, že si znovu musela zahryznúť do pery. Na okamih videla namiesto nížiny len rozmazanú šmuhu červeného piesku, svetložltej trávy a sivých kameňov. Nachádzali sa na rozmedzí – zo západu sa sem tiahla rovná púšť a z východu tmavé ostré skaly.

„Je nádherný!“ zavolala za ňou Safire.

Asha sa snažila zaostriť na sesternicu, ale aj tá sa jej rozplývala pred očami. Skúsila potriať hlavou, a keď to nepomohlo, načiahla sa po Safirinu halapartňu, aby sa o ňu oprela.

„Tvoj otec bude nadšený.“ Sesternicin hlas znel zastrene a tlmene.

Keby tak otec vedel pravdu, pomyslela si Asha trpkou.

Silou vôle zastavila krajinu, čo sa jej točila pred očami. Zo-vrela halapartňu a sústredila sa na sesternicu.

Safire obišla otrokov a ich lesklé nože. Asha ju počula, ako chytila rukoväť sekery zaborenej v mäse a ako sa podrážkou zaprela o šupinatú kožu. Dokonca k nej doľahol aj zvuk vyťahovanej zbrane a šum hustej lepkavej krvi, čo vzápätí vy-tiekla na piesok.

No nič nevidela. Nemohla.

Celý svet zahalila biela hmľa.

„Asha??? Si v poriadku?“

Asha sa čelom oprela o plochú oceľ halapartne. Prstami nepopálenej ruky krčovito zvierala železnú rukoväť a zápasi-la so závratom.

Mala by som mať viac času.

V piesku zašuchotali rýchle kroky.

„Asha, čo sa deje?“

Zem sa pod ňou naklonila. Asha cítila, ako sa prepadá. Bezmyšlienkovito vystierala ruky k sesternici, ktorá sa jej podľa zákona nesmela ani dotknúť.

Safire prekvapene zalapala po dychu a uskočila, Asha sa márne snažila udržať na nohách. Nakoniec sa zviezla do piesku.

Keď sa Safire s obavou obzrela na loveckých otrokov – Asha, samozrejme, vedela, že má strach z ich úsudku, a nie z nej – zaboľelo ju to. Ako vždy.

No otroci by ju mohli prezradiť. Sesternica to vedela lepšie ako ktokoľvek iný. Klebety otrokov zradili aj jej rodičov. A práve teraz boli všade naokolo, a každý z nich veľmi dobre vedel, že Safire sa Ashe nesmie nielen dotknúť, ale nemôže sa jej ani pozrieť do očí, lebo jej v žilách prúdi krv skralov.

„Asha...“

Svet sa náhle vyjasnil a prestal sa točiť. Asha zažmurkala. Pod kolenami mala piesok. V diaľke sa ťahal obzor, červeno-zlatá šmuha na tyrkysovom nebi. Pred Ashou ležal sivý zabitý drak a vedľa nej sa krčila Safire. Až príliš blízko.

„Prestaň,“ vyhrkla Asha ostrejšie, ako mala v úmysle. „Už som v poriadku.“

So zaťatými zubami premohla bolesť v ruke a vstala. Nebolo možné, aby sa jed v tele šíril tak rýchlo. Určite je len dehydrovaná. Potrebuje sa napiť.

„Vôbec by si tu nemala byť!“ skríkla za ňou Safire ustaraným hlasom. „Už za sedem dní máš zložiť manželský sľub. Mala by si sa naň pripravovať, a nie pred ním utekať.“

Asha zneistela. Napriek spaľujúcej bolesti v ruke a žiare stúpajúceho slnka ju zamrazilo.

„Pred ničím neutekám,“ odsekla a pozrela priamo pred seba na vzdialený zelený príkrov. Prielom. Jediné miesto, kde sa cítila skutočne slobodná.

Rozhostilo sa medzi nimi ticho, narúšalo ho len svišťanie, keď si otroci brúsili nože na sťahovanie dračej kože. Safire pomaly podišla k sesternici.

„Počula som, že teraz sú v móde dračie srdcia.“ Asha jej na hlase pobadala, že sa usmieva. „Najmä ako zásrubný dar.“

Asha pri tej predstave pokrčila nos. Zohla sa k svojmu loveckému vaku z pevnej dračej kože, siahla dnu a vytiahla koženú čutoru s vodou. Safire sa prizerala spoza jej chrbta.

„Červený mesiac zmizne za sedem dní, Asha. Už si premýšľala nad zásrubným darom?“

Asha sa s nespokojným zavrčaním zdvihla a svet sa znovu rozvíril. Silou vôle ten vír opäť zastavila.

Samozrejme, že o ňom premýšľala. Vždy, keď zdvihla pohľad k tomu príšernému mesiacu, čo sa postupne zmenšoval, spomenula si na všetko, čo ju čakalo: výmena svadobných darov, svadba a mladý muž, čo sa onedlho stane jej manželom.

To slovo ju ťažilo ako kameň. Hneď videla všetko jasnejšie.

„No tak,“ usmiala sa Safire a uprela pohľad na vrcholky kopcov. „Len si to predstav – odporné krvácajúce dračie srdce! Lepší dar pre muža bez srdca jednoducho nevymyslíš.“

Asha pokrútila hlavou, ale Safirin úsmev bol nákazlivý. „Prečo si taká nechutná?“

V tom okamihu Asha cez sesternicino plece zazrela v diaľke oblak rozvíreného červenozlatého piesku. Prichádzal z mesta.

Ashi najprv napadlo, že sa blíži prašná búrka, a už sa horúčkovo chystala vydať povel, ale tu predsa neboli na otvorenej púšti. Obkolesovala ich kamenistá nížina. Asha zažmurkala do diaľky a zbadala dva kone, ktoré sa tryskom blížili k loveckej výprave. Jeden bol bez jazdca a na druhom sedel muž v plášti z hrubej vlny. Pokrývala ho vrstva červeného prachu, čo sa kúdoľil od konských kopýt, na krku sa mu v slnečných lúčoch zaligotal zlatý obojok, čo signalizovalo, že ide o jedného z palácových otrokov.

Kým dorazil k Ashi, skryla si popálenú ruku za chrbát.

Keď sa piesok usadil, pozrela na otroka, ktorý práve priťahoval uzdu kobyly. Bol postarší, šedivé vlasy mal vlhké od potu. Zažmúril do ostrého slnka.

„Iskari,“ vyhrkol bez dychu. Sklopené oči upieral na hriavu koňa, aby sa poslušne vyhol Ashinmu pohľadu. „Váš otec si vás žela vidieť.“

Asha si za chrbtom zovrela zranené zápästie. „Skvelé načosovanie. Dnes večer mu donesiem dračiu hlavu.“

Otrok pokrútil hlavou, ale nepozrel na ňu. „Do paláca sa máte vrátiť ihneď.“

Asha sa zamračila. Dračí kráľ ju z loveckej výpravy ešte nikdy neodvolal. Pozrela na kobyľu bez jazdca. Patrila jej, volala sa Oleander. Červenohnedá srst sa jej leskla od potu a bielu hviezdu na čele jej skrývala šmuha červeného piesku. Oleander vycítila blízkosť svojej panej a nepokojne pohodila hlavou.

„Môžem to tu dokončiť namiesto teba,“ ponúkla sa Safire. Asha sa k nej obrátila. Safire si v prítomnosti kráľovho ostrážiteho otroka netrúfla pozrieť do jej tváre. „Stretneme sa doma.“ Vyzliekla si požičané kožené rukavice a podala ich Ashi. „Bola by som radšej, keby si mi ich nikdy nepožičala. Choď už.“

Asha odignorovala mučivú bolesť, čo ju pichla v ruke pokrytej pľuzgiermi, keď si rýchlo natiahla rukavice, aby si otcov otrok nevšimol jej spálenú kožu. Odvrátila sa od Safire, chytila Oleander za uzdu a vyskočila do sedla. Oleander zaerdžala, nespokojne sa pod ňou zavrtela, no keď ju Asha zľahka popohnala, pustila sa do cvalu.

„A odložím ti to srdce!“ zavolala za ňou Safire, keď sa Asha rozvíreným červeným pieskom vydala späť do mesta. „Keby si si to náhodou rozmyslela!“

Na začiatku...

Starec sa cítil osamelo. A tak si vytvoril dvoch spoločníkov. Prvého vyrobil z oblohy a duše a pomenoval ho Namsara. Namsara bol zlatý chlapec. Keď sa smial, v očiach mu žiarili hviezdy. Keď sa roztancoval, ustávali vojny. Keď spieval, hojili sa rany. Už len jeho prítomnosť ako ihla zašívava trhliny po celom svete.

Druhú spoločníčku stvoril Starec z krvi a mesačného svitu. Pomenoval ju Iskari. Iskari bola nešťastné dieťa. Tam, kam Namsara prinášal smiech a lásku, doniesla Iskari len skazu a smrť. Kade kráčala Iskari, tam sa ľudia triasli strachom vo svojich domovoch. Keď prehovorila, ľudia plakali. Keď sa vydala na lov, nikdy neminula cieľ.

Sužovaná svojou povahou Iskari predstúpila pred Starca a poprosila ho, aby ju zmenil. Nenávidela svoju podstatu, chcela sa podobat' Namsarovi. Keď Starec odmietol, opýtala sa prečo. Prečo brat tvorí veci, zatiaľ čo ona ich len ničí?

„Svet potrebuje rovnováhu,“ odvetil Starec.

Nahnevaná Iskari odišla od najvyššieho boha a vybrala sa na lov. Lovila celé dni. Lovila týždne. S narastajúcou zúrivosťou sa znásobila aj jej nenásytná krvilačnosť. Zabíjala nelútostne, bez súcitu, a pritom v nej nepretržite vzrastala nenávisť. Nenávidela brata, že je taký šťastný a milovaný. Nenávidela Starca, že ju stvoril ako bratov opak.

Keď sa Iskari znovu vydala na lov, rozhodla sa nastražiť pasce pre samotného Starca.

To bola osudová chyba.

Starec zasiahol Iskari hnevom a jej zostala jazva rovnako dlhá a široká ako Prielom v horskom masíve. Za to, že sa ho pokúsila zabiť, ju zbavil nesmrteľnosti – strhol z nej túto schopnosť ako hodvábnu šaty. Aby ju potrestal, preklial jej meno a vyslal ju osamelu blúdiť po púšti v pichľavých vetroch a zavýjjajúcich piesočných búrkach, pod žeravým slnkom i v mrazoch pod ľadovým plášťom noci.

No Iskari nezabila horúčava ani chlad.

Zabila ju neznesiteľná samota.

Namsara hľadal Iskari na púšti. Deň a noc sa sedemkrát vystriedali, kým objavil v piesku jej telo s kožou posiatou pluzgiermi od slnka a dierami po očiach, ktoré jej vyzobali havrany.

Pri pohľade na mŕtvolu sestru Namsara padol na kolená a rozplakal sa.

Druhá kapitola

Po love sa Asha vždy vykúpala. Z tela si opláchla krv, piesok a pot. Tento rituál jej pomáhal pri prechode z drsnej divočiny, čo sa rozprestierala za hradbami paláca, do prepychového života, ktorý jej bolestivo zvieral hrud' ako príliš stiahnutá šerpa.

Dnes však Asha vynechala kúpeľ a napriek otcovmu predvolaniu preklzla strážcom pomedzi prsty a rýchlo sa rozbehla do ošetrovne, kde sa skladovali liečivá. Bola to vybielená miestnosť páchnuca vápnom. Z otvorenej terasy sa sem predierali slnečné lúče. Rozžarovali podlahu s kvetovanou mozaikou a pozlacovali police plné terakotových nádob.

V tejto miestnosti sa prebrala pred ôsmimi rokmi, po tom, čo ju popálil sám Prvodrak Kozu. Asha si doteraz živo spomína, ako ležala v posteli obmotaná obväzmi a na prsiach ju ako kameň tlačil príšerný pocit zlyhania.

Rýchlo zatlačila spomienku do úzadia a vošla klenutým vchodom do miestnosti. Rozopla si brnenie, vyzliekla ho spolu s rukavicami a na vrch kôpky odložila sekeru.

Okrem toho, že dračí oheň dokázal priškvariť kožu až ku kostiam, bol nebezpečne jedovatý. Aj tá najmenšia popáleni-